

Arrest

nr. 98 581 van 8 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 januari 2011 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op dezelfde datum een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 26 juli 2011 werd verzoeker wederom aangetroffen in illegaal verblijf en neemt de gemachtigde op dezelfde datum een tweede beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 3 januari 2012 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw M.J.E., van Surinaamse nationaliteit.

1.4. Op 2 februari 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie. Bij het indienen van de aanvraag werd verzoeker verzocht om binnen de drie maanden en uiterlijk op 19 mei 2012 een aantal documenten als bewijs van zijn relatie voor te leggen.

1.5. Op 28 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 19 september 2012.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.02.2012 werd ingediend door:

Naam: S.D.N.

Nationaliteit: Surinaamse

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 2° stelt: "als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt; met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden".

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij voor de aanvraag als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd of dat zij elkaar voor de aanvraag ten minste twee jaar kenden en elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Om de duurzame en stabiele aard van de relatie te bewijzen legt de betrokken stortingsbewijzen en bewijzen van verzendingen van pakjes van de referentiepersoon naar de betrokkene voor, die allemaal dateren van in 2009. Hoewel hiermee bewezen is dat de betrokkene en de referentiepersoon elkaar al ten minste twee jaar voor de aanvraag kenden, bewijzen ze hiermee echter niet dat zij elkaar gedurende deze periode ten minste drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria uit artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan de betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

De verwerende partij stelt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een van rechtswege schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing. De exceptie van onontvankelijkheid voor wat betreft de vordering tot schorsing is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat de duurzaamheid en het stabiele karakter van de partnerrelatie niet is aangetoond.

Immers verzoeker heeft reeds meer dan 1 jaar samengewoond met zijn partner, en zij kennen elkaar reeds meer dan 2 jaar, waarbij zij regelmatig contact onderhielden en elkaar meer dan drie maal hebben ontmoet en deze ontmoetingen meer dan 45 dagen bedroeg.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt enerzijds dat een relatie van twee jaar dient te worden aanvaard, maar stelt anderzijds dat er geen bewijs zou voorliggen dat zij elkaar in deze periode minstens drie maal hebben ontmoet en de ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Gelet op het feit dat verzoeker een samenlevingscontract af sloot op 03.01.2012 en zij samenwoonden op het moment van de indiening van de aanvraag door verzoeker bij de gemeente op het adres Lambrechtsstraat 39/3, Antwerpen op 04/11/2011, is voldaan aan de voorwaarde dat men elkaar meer dan drie maal heeft ontmoet en dat deze ontmoetingen meer dan 45 dagen bedroeg.

Het contract van wettelijke samenleving dateert van 03/01/2012 zodat er op het ogenblik van de aanvraag bijlage 19ter verzoeker reeds 48 dagen wettelijk samen woonde en op het moment van de bestreden beslissing bijna zes maanden. Verzoeker en zijn partner woonde voordien samen op hetzelfde adres in Nederland.

Een relatie van minstens twee jaar wordt aangetoond evenals een samenwoonst van minstens een jaar.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd met de stukken besluit dat een duurzame en stabiele relatie niet zou zijn aangetoond.

Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geen rekening moeten houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Dat het kennelijk onredelijk is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan alle voorwaarden voldeed conform het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, aangezien deze beslissing op geen enkele wijze wordt gemotiveerd, en zij hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent. Dit is een schending van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de

hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie daar hij niet op afdoende wijze aangetoond heeft een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner. Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd en wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Er moet op gewezen worden dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 8 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden van gezinshereniging, luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)”

3.5. Artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een « verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie » overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

3.6. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermogen een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

3.7. In het administratief dossier bevinden zich de in de bestreden beslissing beoordeelde stukken:

- bewijzen van verzendingen van pakjes die dateren van het jaar 2009
- stortingsbewijzen die dateren van het jaar 2009.

3.8. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde er ten onrechte van uit gaat dat duurzaamheid en het stabiele karakter van de partnerrelatie niet is aangetoond.

Concreet stelt verzoeker dat hij meer dan 1 jaar heeft samengewoond met zijn partner voorafgaand aan de in punt 1.4. vermelde aanvraag. Hij verwijst ten dezen naar een aanvraag tot inschrijving van 4 december en voegt bij het verzoekschrift een brief toe van de stad Antwerpen van 15 november 2011. Verzoeker stelt dat uit dit stuk blijkt dat hij reeds in november 2011 met zijn partner op het opgegeven adres samenwoonde.

Evenwel voor wat betreft de stukken gevoegd bij het verzoekschrift benadrukt de Raad dat geen rekening kan worden gehouden met stukken die dateren van voor het treffen van de bestreden beslissing maar die niet werden overgemaakt aan de verwerende partij voordat zij de bestreden beslissing trof en dat geen rekening kan worden gehouden met stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. De bij het verzoekschrift gevoegde brief van 15 november 2011 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. De Raad stelt voorts vast dat uit de in punt 3.7. vermelde stukken noch uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de in punt 1.4. vermelde aanvraag meer dan 1 jaar heeft samengewoond met zijn partner.

3.9. Verzoeker verwijst naar de verklaring van wettelijk samenwoning van 3 januari 2012 en betoogt dat hij op het ogenblik van de in punt 1.4. vermelde aanvraag reeds 48 dagen wettelijk samenwoonde met zijn partner.

Verzoeker gaat echter voorbij aan de in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde, met name dat, wanneer niet kan worden aangetoond dat de partners meer dan 1 jaar hebben samengewoond, *quod in casu*, er dan wordt aangetoond dat de partners elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet wordt betwist dat verzoeker en zijn partner elkaar ten minste twee jaar voor de aanvraag kenden, maar dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat zij elkaar gedurende deze periode ten minste drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Met zijn loutere bewering als zouden verzoeker en zijn partner voordien op het zelfde adres in Nederland hebben samengewoond, toont verzoeker dit geenszins aan.

Het gegeven als zou de verzoeker op het ogenblik van de in punt 1.4. vermelde aanvraag reeds 48 dagen wettelijk samenwonen met zijn partner, doet echter geen afbreuk aan het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name dat verzoeker er niet in slaagt om aan te tonen dat hij en zijn partner gedurende de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag elkaar minstens drie maal hebben ontmoet.

3.10. Verzoeker betoogt verder dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, zoals de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. De Raad wijst erop dat door louter te stellen dat “*ten onrechte*” geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier en zich te beperken tot een uitvoerige opsomming van allerlei mogelijk elementen zonder deze te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, verzoeker er niet in slaagt om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het is niet aan de Raad om uit dit summier betoog de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening zou gehouden zijn.

2.11. Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, heeft geoordeeld dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner en bijgevolg heeft beslist het recht op verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoeker.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel noch van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en 52 van het vreemdelingenbesluit wordt aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES